

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. O.**, bytem, zastoupeného JUDr. Ivou Kremplovou, advokátkou se sídlem AK Brno, Botanická 9, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravní správy, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016, č. j. JMK 112079/2016, sp. zn. S-JMK 22641/2016/ODOS/Bo,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy ze dne 20. 7. 2016, č. j. JMK 112079/2016, sp. zn. S-JMK 22641/2016/ODOS/Bo **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 19.456 Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Ivy Kremplové, advokátky se sídlem AK Brno, Botanická 9.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 19. 1. 2016 Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností rozhodl, že se žalobce dopustil úmyslného přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d), § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Za to mu byl uložen trest v podobě pokuty ve výši 28.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal ve lhůtě řádné odvolání a žalovaný dne 20. 7. 2016 vydal rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a předcházející rozhodnutí potvrdil.

Žalobce žalobou napadá rozhodnutí v celém rozsahu, když navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného a současně navrhuje i zrušení předcházejícího rozhodnutí Magistrátu města Brna.

Žalobu odůvodnil následovně:

1. Rozpor mezi tvrzeními uvedenými v napadeném rozhodnutí a oznámením o přestupku

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že skutečnost, že obviněný byl dne 7. 8. 2015 v předmětném místě a čase řidičem předmětného vozidla, plyne z oznámení přestupku, kdy měl údajně předložit hlídce Policie ČR svůj občanský průkaz: *„Skutečnost, že obviněný byl ... řidičem vozidla rz., bylo v řízení zjištěno bez důvodných pochybností, kdy obviněný byl jako řidič předmětného vozidla zastaven hlídkou Policie ČR, které předložil svůj občanský průkaz č.“*

Takovému tvrzení nelze absolutně přisvědčit, neboť ze samotného oznámení přestupku ze dne 30. 8. 2015, č. j. KRPB-192817/PŘ-2015-060206 výslovně vyplývá, že pachatel přestupku občanský průkaz nepředložil. V tomto oznámení je uvedeno, že *„Řidič O. na výzvu hlídky DI k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla hlídce DI předložil pouze ORV a platnou zelenou kartu“*. Dále je v závěru tohoto oznámení uvedeno, že *„Řidič O. byl ztotožněn dle informací a foto v CRO“*.

V potvrzení o převzetí kauce ze dne 14. 8. 2015 je rovněž uvedeno, že „Dne 07. 08. 2015 ve 23:05 hod. hlídka DI MŘP Brno zastavila a kontrolovala na ul. Rakovecká v Brně řidiče motorového vozidla, **později zjištěného jako J. O.**“.

Z výše uvedeného vyplývá zcela jednoznačně, že **doklad totožnosti při kontrole nebyl předložen** a skutečný pachatel se lživě vydával za žalobce, jehož totožnost předstíral. Nepřímo je to patrné i z pachatelova chování, kdy se při sdělování data narození tzv. „rozpomíná“. Číslo dokladu bylo následně získáno z evidence obyvatel, nikoliv prostřednictvím jeho předložení. Takové pochybení je těžkou vadou ohledně skutkového stavu zjištěného správním orgánem, neboť skutkový stav je **v rozporu se spisovým materiálem**.

V neposlední řadě žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že „*O nepřesvědčivosti tvrzení obviněného svědčí i vyjádření spolujezdce obviněného, pana V. K., který byl také na místě spáchání přestupku ztotožněn, a který následně ... vlastnoručně uvedl, že skládá kauci ve výši 50.000 Kč za řidiče J. O. Pan K. ... zajisté ví, komu svěřil, a kdo řídí jeho vozidlo, a také by stěží složil kauci ve výši 50.000,- Kč za řidiče J. O.*“.. Vzhledem k povaze řízení, ve kterém je rozhodováno o vině či nevině osoby podezřelé ze spáchání přestupku, kdy této osobě zároveň hrozí nezanedbatelný trest, považuje žalobce za naprosto nepřípustné stavět dokazování mj. na **neprokázaných tvrzeních** typu „*zajisté ví*“ či „*stěží by složil*“.

2. Rozpor mezi podobou žalobce a podobou skutečného pachatele přestupku z videozáznamu

Tuto chybu, kterou správní orgán při projednávání přestupku učinil, žalobce považuje za zcela nejzásadnější pochybení v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce opakovaně uvedl, a to jak v rámci přestupkového řízení, tak v rámci odvolacího řízení, že mezi jeho podobou a podobou osoby zachycené ve videozáznamu je **diametrální rozdíl**. V první řadě se jedná o barvu vlasů, kdy osoba z videozáznamu má blond vlasy, zatímco žalobcovy vlasy jsou hnědé barvy.

Nejzásadnějším rozdílem je však skutečnost, že žalobcovy ruce jsou **pokryty množstvím tetování**, a to včetně zápěstí a prstů. Naproti tomu osoba zachycená ve videozáznamu **žádným tetováním nedisponuje**, což je zřetelně vidět v závěru videa, kdy při gestikulaci zvedá levou ruku. Ani takto zásadní skutečnost však nebyla při ústním jednání dne 10. 12. 2015, kdy byl dokonce žalobce přítomen a výslovně uvedl „*na videozáznamu nejsem*“.

já, toho dne jsem byl na Mušovských jezerech ...“, brána do úvahy a byla zcela účelově opominuta. Kromě tetování na ruku, jejichž existenci již v den domnělého spáchání přestupku je schopen žalobce prokázat, je to zcela jasný rozdíl mezi samotnou podobou žalobce a osoby z videozáznamu.

Tím došlo k zásadnímu **porušení zásady materiální pravdy**, která vyplývá z § 3 správního řádu, a která je jednou ze stěžejních zásad přestupkového, potažmo celého správního řízení. Orgány vyšetřující spáchání přestupku tak zcela rezignovaly na povinnost objasnit zásadní předpoklad pro rozhodnutí o spáchání přestupku - subjekt tohoto přestupku.

Žalobce k prokázání této skutečnosti navrhuje komparaci fotografií jeho osoby s fotografiemi - screenshoty pořízenými z videozáznamu obsaženého ve spisu, příp. provedení této komparace v jeho přítomnosti v rámci jednání před soudem.

3. Neprovedení zásadních důkazů

V řízení spáchání přestupku žalobce navrhl důkaz svědeckou výpovědí, a to prostřednictvím svědecké výpovědi čtyř osob, které se v inkriminovaný okamžik nacházely společně s žalobcem v okolí Mušovské nádrže a mohly by tak dosvědčit, že se žalobce v inkriminovaný čas na místě spáchání přestupku nenacházel. Takový důkaz zcela zjevně není snahou o účelová tvrzení, zda se žalobce nacházel v době spáchání přestupku na dotyčném místě, či ve vedlejší ulici. Jedná se naopak o jeden z klíčových důkazů, neboť pomocí tohoto důkazního prostředku lze bez sebemenších pochyb prokázat, že se žalobce před, během i po údajném spáchání přestupku zdržoval desítky kilometrů od místa spáchání. Lze samozřejmě přisvědčit faktu, že svědecké výpovědi, navrhované domnělým pachatelem přestupku, nelze v drtivé většině pokládat za absolutní a rozhodující důkazní prostředek, neboť se nabízí k některým takovým výpovědím přistupovat jako účelovým. V tomto případě je však situace značně odlišná, neboť vzhledem ke značným rozporům uvedeným výše (zcela jiná podoba pachatele a žalobce, tvrzení správního orgánu o údajné legitimaci žalobce, která však prokazatelně neproběhla) a vzhledem k počtu osob, jenž jsou schopny tuto svědeckou výpověď podat, je soubor takových výpovědí jedním ze zásadních důkazních prostředků svědčících v žalobcovu nevinu.

Dle § 52 správního řádu není správní orgán vázán návrhy účastníků, čemuž lze pochopitelně přisvědčit. Je však vždy povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Vzhledem k tomu, že neprovedl důkaz, který by ke zjištění stavu věci vedl, tak **porušil svoji povinnost založenou právě ust. § 52 správního řádu**, a toto porušení

odůvodnil tvrzením, že se „další dokazování jeví jako nadbytečné, neboť ze strany obviněného jde pouze o protahování řízení do jeho zániku odpovědnosti“. Ke střetu zásady rychlosti a zásady materiální pravdy se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5As 22/2004: „Požadavek rychlosti řízení však není možné nadřadit nad zásadu materiální pravdy, podle níž je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci, jež je předpokladem zákonnosti a správnosti jeho rozhodnutí. Uplatňování požadavku na hospodárné a rychlé řízení před správním orgánem proto nesmí vést k porušování jiných zásad správního řízení“. V daném případě však správní orgány jednaly zcela opačně. To je patrné i z obsahu napadeného rozhodnutí, které je z drtivé většiny pouhým přepisem prvostupňového rozhodnutí a s napadenými body se nevypořádává, a to mimo jiné z důvodu zjevné časové tísně, neboť napadené rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno zhruba dva týdny před ukončením běhu prekluzivní lhůty. Při obdobném přístupu správních orgánů v každém přestupkovém řízení by navíc zákonitě docházelo k faktické nemožnosti provést jakýkoliv důkaz navržený obviněným, jelikož by ke každému takovému důkazu bylo správním orgánem *a priori* automaticky přístupováno jako ke snaze obviněného účelově prodlužovat řízení za účelem zániku jeho odpovědnosti, ke které by navíc za předpokladu aktivního přístupu vyšetřujícího orgánu nemělo dojít. Takový stav je naprosto nežádoucí a především ve zjevném rozporu s presumcí nevinu, která zásadně platí i ve správním řízení, jak již bylo opakovaně judikováno (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7As 9/2009-66).

Závěry správního orgánu tak byly založeny na zcela nedostatečných a opakujících se tvrzeních, které mají příčinu v chybných skutkových zjištěních. Toto vše bez možnosti připuštění jakéhokoliv důkazního prostředku, který by chybný závěr vyvrátil. Jedná se tak *de facto* o **dokazování kruhem**, jehož použití je při soudním či správním řízení v právním státě naprosto nepřipustné. Žalobce tedy navrhoval výslech předmětných čtyř svědků, jejichž jména a adresy v žalobě uvedl.

Dále pak uvedl, že při ústním jednání kromě navržených svědeckých výpovědí taktéž navrhoval, že magistrátu předloží potvrzení o tom, že v danou dobu byl ubytován v Autokempu ATC Merkur Pasohlávky, kdy úřednice magistrátu toto přijala s tím, že při výslechu svědků toto může doložit. Vzhledem ke zjevné zdravotní indispozici protokolující úřednice se žalobce dohodl s ní na tom, že potvrzení o pobytu v kempu ATC Merkur Pasohlávky doloží při výslechu svědků, neboť s ohledem na již uvedenou zdravotní indispozici protokolující úřednice nebylo možné v jednání pokračovat. Žalobce taktéž při ústním jednání poukazoval na skutečnost, že v kempu byl navíc registrován s naprosto odlišným vozidlem. Následně na to však Magistrát města Brna dne 19. 1. rozhodl, a to v rozporu s touto ústní dohodou.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na svém, že obviněný na místě přestupku nepředložil řidičský průkaz, ale občanský průkaz č. *předložil*, jak vyplývá Oznámení přestupku ze dne 30. 8. 2015 i z Úředního záznamu z 8. 8. 2015, jež jsou součástí správního spisu. I osoba, která předloží veškeré potřebné doklady k řízení vozidla, je následně ztotožněna s evidencí PČR.

Na místě kontroly standardně probíhá také vizuální kontrola ztotožněné osoby ze strany PČR, kdy je porovnávána kontrolovaná osoba s fotem v předložených průkazech, popř. s fotem v příslušných evidencích PČR.

Co se týče podoby žalobce, tento namítá, že nesouhlasí barva vlasů a množství tetování. Žalovaný opouje, že obě jsou skutečnosti lehce zaměnitelné v průběhu času. Také nelze opomenout, že fotografie v žádosti o vydání řidičského průkazu je z roku 2010, kdežto k přestupku došlo, a tudíž videozáznam je až z roku 2015.

Žalovaný trvá na tom, že osoba zachycená na videozáznamu PČR je osobou totožnou s osobou zachycenou na žádosti o vydání řidičského průkazu z roku 2010, kdy sice věk a délka vlasů se liší, avšak tvar očí, nosu a rtů vzájemně odpovídají. Žalovaný má postaveno najisto, že osoba zachycena na videozáznamu PČR je pan J. O. (vzájemná podoba s fotem, vizuální kontrola PČR, předložení dokladů), a to je také důvodem, proč nepřistoupil k výslechu navrhovaným svědků, neboť v dané skutečnosti neměl sporu.

Obdobně se žalovaný vyjádřil i v napadeném rozhodnutí, když, mimo jiné, uvedl: *„Tyto skutečnosti má odvolací orgán, stejně jako prvoinstanční orgán, na základě shromážděných podkladů a provedených důkazů za prokázané“.*

Skutečnost, že obviněný byl dne 7. 8. 2015 v předmětném místě a čase řidičem vozidla rz., bylo v řízení zjištěno bez důvodných pochybností, kdy obviněný byl jako řidič předmětného vozidla zastaven hlídkou Policie ČR, které předložil svůj občanský průkaz č. Toto plyne i z oznámení přestupku, včetně úředních záznamů. Totožnost řidiče – obviněného, tak byla bezpečně zjištěna.

Tvrzením obviněného, že dne 7. 8. 2015 přestupek kladený mu za vinu nespáchal, neboť byl na Mušovských jezerech, v kempu v Pasohlávkách a neví, co je to za vozidlo,

neboť sám žádné nevlastní a rodiče mají vozidlo Ford a Škoda, se obviněnému nepodařilo přesvědčit správní orgán o pravdivosti své obhajoby.

Jednak se obviněný na místě přestupku hlídce Policie ČR prokázal platným občanským průkazem č. 113606863, který dle kontroly údajů v registru obyvatel byl vydán právě obviněnému a byl také policisty na místě vizuálně ztotožněn s fotem z centrální evidence obyvatel. Je pravdou, že na záznamu z místa přestupku je obviněný hubenější a má kruhy pod očima, je to však dáno časovou rozdílností pořízených záznamů. Avšak tvar očí, nosu a rtů jsou na obou záznamech totožné. Celkově je pak podoba osob na obou záznamech patrná a nelze v žádném případě hovořit o „*mylném optickém dojmu správního orgánu*“.

Navíc, obviněný své tvrzení, že jeho občanský průkaz na místě přestupku předložila cizí osoba, nikterak nedokládá. Například dokladem o hlášení ztráty občanského průkazu. Tím by obviněný své tvrzení lehce prokázal. V daném případě zůstává obhajoba obviněného pouze v rovině tvrzení, ničím neprokázaného. Obviněný však má v rámci své obhajoby právo i na nepravdivá tvrzení. Je pak otázkou správních orgánů, jak takováto tvrzení posoudí, a zda jim uvěří. O nepřesvědčivosti tvrzení obviněného svědčí i vyjádření spolujezdce obviněného pana V. K., který byl také na místě přestupku ztotožněn, a který následně dne 14. 8. 2015 do formuláře „Potvrzení o převzetí kaucí“ vlastnoručně uvedl, že skládá kaucí ve výši 50.000 Kč za řidiče J. O. Pan K., jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. zajisté ví, komu svěřil, a kdo řídil jeho vozidlo a také by stěží složil kaucí za obviněného pana O. Závěrem odvolací orgán konstatuje, že obhajobě obviněného, založené na tvrzení, že dne 7. 8. 2015 vozidlo ..., v Brně, na ul. Rakovecká neřídil, neuvěřil, a také ji vyvrátil. Z tohoto pohledu se také navrhané výslechy svědků, majících prokázat účast obviněného v Pasohlávkách dne 7. 8. 2015 ve 23:05 hod. jeví jako irelevantní.

Odvolací orgán má, na základě podkladů obsažených ve spise (především z pořízeného videozáznamu z místa přestupku) za též bezpečně prokázáno, že J. O., jako řidič motorového vozidla tov. zn., byl dne 7. 8. 2015 ve 23:05 hod. v Brně, na ul. Rakovecká (ve směru od hradu Veverčí k obci Nové Dvory) v křižovatce ulice Rakovecká a odbočky do obce Nové Dvory zastaven Policií ČR a na výzvu policisty se opakovaně (dvakrát) odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda při řízení uvedeného vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Jako důvod odmítnutí uvedl, že „*se nepodrobí, neboť to nemá zapotřebí, neboť nic neužívá*“.

Žalovaný uvedl, že dle jeho názoru žaloba není důvodná, napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto

dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v napadeném rozhodnutí odůvodněn, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž uvedl:

Sdělil, že k podobě žalobce je třeba uvést, že s argumentem žalovaného o zaměnitelnosti identifikačních znaků nelze souhlasit. Sdělil, že je ochoten a schopen v případě potřeby doložit, kdy mu byla předmětná tetování provedena, účelová tvrzení o „*zaměnitelnosti v průběhu času*“ tak nelze brát v potaz. Vzhledem k osobní účasti žalobce u jednání o přestupku po krátkém časovém období je takové tvrzení ještě absurdnější, neboť lze jen stěží předpokládat, že žalobce podstoupil během několika týdnů řadu neodstranitelných tetovacích zákroků, jejichž cena značně převyšuje hrozící pokutu, a to vše za účelem vyhnutí se trestu zákazu řízení na dobu 16 měsíců.

Dle žalobce žalovaný byl povinen postupovat v souladu s obecnou zásadou materiální pravdy, která ovládá správní řízení. V předmětné věci to znamená videozáznam pořízený příslušníky PČR důkladně a spolehlivě porovnat se současnou podobou žalobce tak, aby byl zjištěn úplný a skutečný stav věci. Žalovaný však na povinnost ctít uvedenou zásadu zcela rezignoval a pro účely rozhodování o skutečném stavu věci se spokojil s půl dekády starou fotografií, která nejenže nereflektuje současný vzhled žalobce, ale navíc se její použití jeví jako vysoce pochybné, ne-li účelové. Žalovaný a orgán rozhodující v prvním stupni měli možnost porovnat kvalitní videozáznam skutečného pachatele, kde je tento zachycen v mnoha pozicích a s rozličnými výrazy obličeje, s aktuální podobou žalobce, který se osobně účastnil jednání o přestupku. Takový postup však proveden nebyl, a to ani následně v rámci odvolacího řízení. Žalovaný se tak prakticky ztotožnil s jakousi formou obskurní a okleštěné formální pravdy, jejímž prostřednictvím došel k rozhodnutí zasahujícímu do práv žalobce závažným způsobem.

Stále není z okolností zřejmé, proč žalovaný uvádí, že se žalobce hlídce PČR na místě přestupku prokázal platným občanským průkazem. Zopakoval, že v oznámení přestupku PČR, obdobně jako v potvrzení PČR o převzetí kauce ze dne 14. 8. 2015, je výslovně uvedeno, že žalobce předložil hlídce pouze ORV a platnou zelenou kartu. V oznámení o přestupku je dále v závěru uvedeno, že řidič O. byl ztotožněn dle informací a foto v CRO.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 25. 10. 2017.

U tohoto jednání zástupkyně žalobce uvedla, že s tvrzením žalovaného nesouhlasí a žalovaný poukazuje na skutečnosti, které by dle jeho názoru vyplývaly z důkazů, jež však ani neprovedl. Žalobce nevidí důvod, proč by měly čtyři osoby, osoby bezúhonné, jejichž výslech žalobce navrhoval, tvrdit něco ve správním řízení, co by nebylo pravdou. Pokud žalovaný odkázal na skutečnosti ohledně osoby žaloby, které policisté zjistili z centrální evidence obyvatel, z fotografie, která je tam založena, dle názoru zástupkyně žalobce se nedá z takových fotografií v podstatě nic zjistit, neboť se jedná o takové fotografie, kde vícero osob bude mít některé rysy společné. Žalovaný tedy předjímá něco, co měl řádně zjistit výsledkem policistů ve správním řízení, kteří se měli vyjádřit k otázce řidiče kontrolovaného vozidla a jeho ztotožnění tak, jak jejich výslech navrhl žalobce. Nic takového se nestalo a žalovaný tedy, jak již bylo řečeno, pouze předjímá obsah důkazů, které nebyly vůbec provedeny. Pokud pak jde o složenou kauci 50.000 Kč ze strany pana K., není nic nepochopitelného na tom, že kauci složil, neboť jinak by se v té době ke svému vozidlu nedostal.

Žalobce samotný pak uvedl, že videozáznam natočený policií viděl. Celou situaci si vůbec nedokáže vysvětlit, někdo se totiž za žalobce vydával, a když řekl, jak z videozáznamu vyplývá, jméno a příjmení žalobce i datum narození, musel to být někdo, kdo žalobce zná. Neví však, kdo to byl. Pokud jde o pana V. K., tohoto člověka vůbec nezná, vůbec neví, kdo to je.

U tohoto jednání žalovaný setrval na svém stanovisku, jeho zástupkyně u jednání uvedla, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zdárně vypořádal s tím, proč neprovedl důkazy navržené žalobcem. Bylo to z toho důvodu, že měl skutkový stav za dostatečně zjištěný a další dokazování pokládal za nadbytečné. Žalobce už v době, kdy byl předvolán k jednání před správním orgánem I. stupně dobře věděl, z čeho je obviňován, a pokud tvrdil, že se nacházel na úplně jiném místě než tam, kde k přestupkovému jednání došlo, měl v tomto směru předložit správnímu orgánu důkaz, což se nestalo. Měl tak učinit alespoň v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný není toho názoru, že policisté by po porovnání fotografie z centrální evidence obyvatel s osobou sedící na místě řidiče ve vozidle nezjistili, zda se jedná o osobu totožnou či nikoliv. Pokud by toto nebylo zjistitelné z centrální evidence obyvatel, vyšla by celá práce policie vniveč.

Zástupkyně žalobce do spisu založila e-mailovou korespondenci ze dne 27. 7. 2016 mezi M. Č., marketing, produkce, PR, Pasohlávská rekreační s.r.o. a zástupkyní žalobce, kdy jmenovaná odpovídala na dotaz zástupkyně žalobce a sdělila, že dne 7. 8. 2015 byl J. O., narozený, ubytován v Autokempu Merkur Pasohlávky.

Krajský soud v Brně z připojených správních spisů zjistil tyto skutečnosti důležité pro rozhodnutí ve věci:

Součástí správního spisu je policejní spis č. j. KRPB-192817/PŘ-2015-060206, jehož součástí je Úřední záznam z 8. 8. 2015, Poučení ze dne 7. 8. 2015, Příkaz k zabránění v jízdě odtažením vozidla ze dne 7. 8. 2015, Potvrzení o převzetí kauce ze dne 14. 8. 2015 a audiovizuální záznam uložený na CD, dokumentující odmítnutí splnění zákonných povinností řidiče J. O. a Oznámení přestupku policií Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností.

V Úředním záznamu z 8. 8. 2015 je uvedeno, že J. O., nar., svobodný, doklad:, řídil dne 7. 8. 2015 osobní motorové vozidlo tovární značky, bílé barvy, v Brně po ulici Rakovecká ve směru od hradu Veveří k obci Nové Dvory, kde byl v křižovatce ulice Rakovecká a odbočky do obce Nové Dvory dne 7. 8. 2015 ve 23:05 hod. zastaven a kontrolován hlídkou DI MŘ Policie Brno, a to z důvodu běžné silniční kontroly. Ve vozidle se dále nacházely osoby dle OP ztotožněny jako V. K., bytem Řidič O. na výzvu hlídky DI k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla hlídce DI předložil pouze ORV a zelenou kartu. Pan O. po celou dobu kontroly hlídkou DI jevil známky požití alkoholu nebo jiné návykové látky (nervozita, rozšířené zornice s minimální reakcí na stínování). Hlídka DI u p. O. po ústním poučení a zákonné výzvě provedla dechovou zkoušku přístrojem Dräger s negativním výsledkem alkoholu v dechu. Následně hlídka DI vyzvala p. O. k provedení orientačního testu na přítomnost jiných návykových látek testovacím zařízením DrugWipe 5+, jenž řidič O. odmítl. K dané věci po poučení hlídkou DI ve smyslu ust. § 61 zákona č. 273/2008 Sb. p. O. uvedl, že v průběhu minulého týdne něco užil a nechce nic riskovat. Blíže se k věci odmítl vyjádřit. Řidič O. byl hlídkou v dané věci ústně poučen a potom byl zákonně vyzván hlídkou DI ve smyslu § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. k podrobení se lékařskému vyšetření a odběru krve ke zjištění míry ovlivnění jinými návykovými látkami, což z irelevantních důvodů odmítl, ačkoliv toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Věc odmítnutí splnění výše uvedených zákonných povinností ze strany řidiče J. O. bylo zadokumentováno kamerovým zařízením hlídky DI a pořízený záznam se stane součástí spisového materiálu.

Dále v úředním záznamu uvedeno, že panu O. nebyl hlídkou DI zadržen jeho řidičský průkaz, neboť jej při kontrole nepředložil. Vzhledem k tomu, že řidič O. s hlídkou nespolupracoval, tj. že se odmítal podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a také, že za výše uvedený přestupek hrozí sankce zákazu řízení od jednoho roku do dvou let a pokuta od 25.000 Kč do 50.000 Kč, z jeho chování nebylo zcela jasné, že dostojí své

zákonné povinnosti, hlídka DI pojala ve věci důvodnou obavu, že by se řidič O. mohl vyhýbat projednávání věci na Magistrátu města Brna, byla mu hlídkou DI uložena peněžitá kauce ve výši 50.000 Kč jako záruka, že se dostaví k projednání věci u výše uvedeného orgánu. Jelikož uloženou kauci řidič O. na místě hlídce nesložil, bylo za asistence odtahové služby přistoupeno k zabránění v jízdě odtahováním výše uvedeného vozidla na záchytné parkoviště. Řidič O. byl hlídkou řádně poučen o způsobu vydání vozidla ve smyslu uložení peněžitě kauce. Písemné poučení o uložení peněžitě kauce p. O. po přečtení podepsal, toto mu bylo v jednom provedení vydáno společně s jedním vyhotovením Příkazu k zabránění v jízdě odtahováním vozidla.

Tato skutečnost vyplývá i z Poučení ze 7. 8. 2015 i z Příkazu k zabránění v jízdě odtahováním vozidla.

14. 8. 2015 bylo vydáno Potvrzení o převzetí kauce, z něhož vyplývá, že pan V. K. skládá kauci 50.000 Kč za J. O., a že tato kauce byla ze strany policisty pprap. M. S. téhož dne přijata.

Pokud jde pak o uvedený videozáznam, je to videozáznam pořízený Policií ČR dne 7. 8. 2015 ve 23:41 hod. na ulici Rakovecká v Brně, kdy na videozáznamu (tento shlédla i soudkyně projednávající věc) je osoba muže sedícího ve vozidle, tento na dotaz policie ohledně jména, příjmení a data narození uvádí, že je J. O., narozený

Na videozáznamu je pak zaznamenáno, že žalobce byl 2x vyzván policistou k provedení lékařského vyšetření a odběru krve pro podezření na užití návykové látky, což jmenovaný muž odmítá. Žádná jiná osoba na videozáznamu se neobjevuje.

9. 10. 2015 zahájil Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností řízení o přestupku, který je popisován v tomto oznámení a je totožný se záznamem uváděným policií a současně byl J. O., narozený předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 16. 11. 2015. Toto jednání bylo odročeno, nové jednání bylo nařízeno na 10. 12. 2015, k němuž se pan J. O., narozený dostavil, byl seznámen s veškerým spisovým materiálem (spis policie včetně přehrání videozáznamu) a bylo mu sděleno, že tímto je dokazování skončeno. U tohoto jednání J. O. uvedl, že nesouhlasí se svým protiprávním jednáním, protože se žádného protiprávního jednání nedopustil, protože na videozáznamu není on. Navrhoval proto výslechu policistů a dalších svědků, se kterými byl dne 7. 8. 2015 na Mušově v Pasohlávkách, jejichž totožnost dodá do 18. 12. 2015.

18. 12. 2015 žalobce sdělil správnímu orgánu jména čtyř svědků včetně jejich adres, jejich výslech navrhoval.

19. 1. 2016 vydal Magistrát města Brna pod č. j. ODSČ-73721/15-73721/15-31 KUC/PŘ rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že žalobce je vinen z přestupkového jednání, když jako řidič dodávkového motorového vozidla zn., zastavený Policií ČR dne 7. 8. 2015 ve 23:05 hod. v Brně na ulici Rakovecká, ve směru jízdy od hradu Veveří, směrem k obci Nové Dvory přes výzvu policisty dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., odmítl podrobit se orientačnímu testu na přítomnost jiných návykových látek testovacím zařízením DrugWipe 5+ a dále odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, zda při řízení uvedeného vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem a dále řídil v rozporu s ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., neměl při řízení výše uvedeného vozidla řidičský průkaz. Uvedeným jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. g) a ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, tedy přes výzvu se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, při řízení neměl u sebe řidičský průkaz, čímž se dopustil úmyslného přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d), § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2005 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a proto se mu dle § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ukládá pokuta ve výši 28.000 Kč a dále zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Policistou dle ust. § 125a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, vybraná kauce ve výši 50.000 Kč v souladu s ust. § 125a odst. 5 citovaného předpisu se započítává v částce 28.000 Kč na zaplacení pokuty.

Dále byl zavázán k úhradě nákladů přestupkového řízení v částce 1.000 Kč.

V odůvodnění uvedeného rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že žalobce pan O. na svoji obhajobu uvedl, že na videozáznamu, který mu byl přehrán, není on, že dne 7. 8. 2015 byl na Mušovském jezeru v kempu Pasohlávkách, takové vozidlo nemá, ani rodiče jej nevlastní. Dále uvedl, že se žádného protiprávního jednání popsaného v oznámení o zahájení správního řízení nedopustil, navrhoval výslech svědků, a to zasahujících policistů a dále kamarádů, se kterými byl na Mušovském jezeře. Dále již k věci neměl co dodat.

Z odůvodnění pak vyplynulo, že bylo přikročeno při ústním jednání ke čtení důkazu, a to policejního spisu včetně toho, že byl proveden důkaz zhlédnutím audiovizuálního záznamu na CD. Uvedeno, že správní orgán pečlivě prostudoval celý spisový materiál a musí konstatovat, že má zjištěný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z odůvodnění vyplynulo, že dle správního orgánu celá situace se má tak, že obviněný byl Policií ČR oznámen jako pachatel přestupku spočívajícího v odmítnutí se podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou a dále, že neměl při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz. Správní orgán provedl určité důkazy a následně dospěl k závěru, že obviněný oznámené přestupky prokazatelně spáchal. Proto správní orgán zamítl další dokazování, které navrhnul obviněný a výslech dalších svědků – kamarádů, kteří údajně v ten den byli s ním a zakročující policisty na místě dopravního přestupku. K tomu správní orgán uvedl, že další dokazování zamítá, protože se jeví jako nadbytečné, neboť ze strany obviněného jde pouze o protahování řízení do zániku odpovědnosti. Na místě pan O. nerozporoval řízení výše uvedeného motorového vozidla, dále ani policisté neuvedli ve spisové dokumentaci navržené svědky panem O. jako další osoby ve vozidle, protože se tam nenacházely. Policisté pouze uvedli jako další osobu ve vozidle pana V. K., nar., kterému patřilo motorové vozidlo. Správní orgán výpovědi pana J. O. neuvěřil a vyhodnotil ji pouze jako účelovou. Tvrzení obviněného, až po čtyřech měsících jím uváděné skutečnosti do značné míry snižují věrohodnost tohoto tvrzení, protože na místě události nic takového neuváděl, ani nerozporoval řízení motorového vozidla. Obviněný v rámci realizace svého práva na obhajobu není povinen vypovídat pravdivě, s ohledem na jeho zájem na výsledku řízení lze tedy předpokládat jistou účelovost ve výpovědi. Správní orgán k výše uvedeným důvodům již další dokazování neprováděl, neboť má za zcela zjištěný skutkový stav věci. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V současné době má správní orgán dostatečně zjištěný skutkový stav věci, a proto je možné ve věci rozhodnout.

Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání.

Z něho vyplynulo, že žalovaný s rozhodnutím nesouhlasí, když uložený trest je významným zásahem do osobní i majetkové sféry žalobce, je proto bezpochyby na místě spáchaný skutek důsledně a pečlivě přezkoumat a provést veškeré důkazy, které svědčí nejen v neprospěch, ale především ve prospěch obviněného. Tyto základní předpoklady však u rozhodnutí o předmětném přestupku nebyly ani zdaleka naplněny. Zejména nebylo obviněnému umožněno předložení důkazů, které ze samotné povahy věci svědčí nejen o skutečnosti, že se nedopustil přestupků uvedených v napadeném rozhodnutí, ale především o skutečnosti, že se obviněný nedopustil ani daného skutku, jelikož v době jeho spáchání se nacházel na zcela jiném místě, než kde byl předmětný přestupek spáchán. Jedná se tedy o otázku nikoliv právní, ale o otázku faktickou, jež má svým významem a dosahem v tomto řízení zcela klíčový význam. Správní orgán jako jediný důkaz uvedl videozáznam, na kterém

je obviněný údajně zachycen, kterak je identifikován jménem a datem narození. Vzhledem ke skutečnosti, že se zjevně jedná o zneužití osobních údajů obviněného třetí osobou – skutečným pachatelem předmětného skutku, zcela není na místě odvozovat přítomnost obviněného na videozáznamu z uvádění takto zneužitých údajů dotyčnou třetí osobou. Obviněný dále poukázal na fakt, že podoba třetí osoby zachycená na videozáznamu již na první pohled nekoresponduje s jeho podobou. Vzhledem k zásadnímu ignorování takové skutečnosti správním orgánem, navrhoval provedení důkazů vyvracejících mylný optický dojem správního orgánu. Správní orgán však tyto důkazy neprovedl, ačkoliv se jedná o důkazy, které jsou pro rozhodnutí zcela klíčové. Uvedl, že se jedná o výslechy svědků, jejichž jména a adresy již uváděl, a kteří s ním v uvedený den byli na Mušovských jezerech a dále výslechem svědků – zasahujících policistů. Taková soustava na sobě nezávislých výpovědí je v předmětném řízení zcela nepochybně důkazem s nejsilnější důkazní hodnotou. Z povahy věci se jedná o tak zásadní důkazy, že jejich provedení má být jednoznačně prioritou správního orgánu, který si ale naopak vystačil s důkazy zcela izolovanými a nepostačujícími. Správní orgán dle žalobce v uvedeném řízení porušil svoji povinnost provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci vyplývající z § 52 správního řádu. I přes zásadu volného hodnocení důkazů, která ovládá správní řízení, nebyly dány předpoklady k neprovedení obviněným navrhovaných důkazů, ty jsou totiž zcela objektivně způsobilé prokázat nevinu obviněného. V tomto případě tedy byla jednoznačně dána povinnost správního orgánu takové důkazy provést, jejich neprovedení je tedy závažnou vadou řízení (viz rozsudek NSS č. j. 5As 29/2009-48). Důvodem neprovedení uvedených důkazů je několik. Prvním důvodem je skutečnost, že provádění jakýchkoliv důkazů vždy znamená vynaložený čas při jejich provádění a hodnocení a to za všech okolností. Při obdobném přístupu správních orgánů v každém přestupkovém řízení by tedy zákonitě docházelo k faktické nemožnosti provést jakýkoliv důkaz navržený obviněným, jelikož by ke každému takovému důkazu bylo správním orgánem a priori automaticky přistupováno jako ke snaze obviněného účelově prodlužovat řízení za účelem zániku jeho odpovědnosti. Takový stav je naprosto nežádoucí a především ve zjevném rozporu s presumpcí nevinu, která zásadně platí i ve správním řízení. Dalším důvodem je skutečnost, že ke spáchání skutku mělo obviněným údajně dojít 7. 8. 2015. K zániku odpovědnosti za něj tedy dle § 20 zákona o přestupcích dochází nejdříve 7. 8. 2016. Provedení navrhovaných důkazů tedy vzhledem k jejich povaze v žádném případě není za předpokladu efektivní činnosti správního orgánu způsobilé řízení prodloužit natolik, aby během něj mohlo dojít k zániku odpovědnosti obviněného. Dalším argumentem správního orgánu je skutečnost, že „... na místě události nic takového (svědčícího v jeho nepřítomnost) neuváděl ...“, „... na místě pan O. nerozporoval řízení výše uvedeného motorového vozidla“, či „... na místě události své postavení řidiče obviněný nijak nezpochybnil“. Vzhledem k povaze rozporu mezi napadeným rozhodnutím a tvrzením obviněného jsou takové argumenty naprosto nesmyslné a ve zcela zjevném logickém rozporu s povahou věci. Vzhledem k tomu, že v době spáchání předmětného přestupku se obviněný nacházel na zcela odlišném místě, než je místo, kde byl tento skutek spáchán, tedy naprosto logicky nepřichází v úvahu jakákoliv možnost obviněného vykonat cokoliv na místě spáchání v předmětný čas. De facto je tedy vina obviněného mimo jiné odvozována ze skutečnosti, že nebyl v předmětný čas na několika místech najednou.

Žalobce má za to, že vzhledem k výše uvedenému je nepochybné, že došlo k porušení práva obviněného na procesní spravedlnost garantovanou čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 Listiny základních práv a svobod, které se uplatňuje i ve správním řízení, tím pádem především v řízení o přestupcích. Navrhoval tedy, aby žalovaný rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný rozhodnutím z 20. 7. 2016 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V odůvodnění uvedeno mimo jiné, že jednak se obviněný na místě přestupku hlídce PČR prokázal platným občanským průkazem č., který dle kontroly údajů v registru obyvatel byl vydán právě obviněnému a byl také policisty na místě vizuálně ztotožněn s fotem z centrální evidence obyvatel. Je pravdou, že na záznamu z místa přestupku je obviněný hubenější a má kruhy pod očima, je to však dáno časovou rozdílností pořízených záznamů. Avšak tvar očí, nosu a rtů jsou na obou záznamech totožné. Celkově je pak podoba osob na obou záznamech patrná a nelze v žádném případě hovořit o „mylném optickém dojmu správního orgánu“. Navíc obviněný své tvrzení, že jeho občanský průkaz na místě přestupku předložila cizí osoba, nikterak nedokládá např. dokladem o hlášení ztráty občanského průkazu. Tím by obviněný své tvrzení lehce prokázal. V daném případě zůstává obhajoba obviněného pouze v rovině tvrzení, ničím neprokázaného. Obviněný však má v rámci své obhajoby právo i na nepravdivá tvrzení. Je pak otázkou správních orgánů, jak takováto tvrzení posoudí, a zda jim uvěří. O nepřesvědčivosti tvrzení obviněného svědčí i vyjádření spolujezdce obviněného, pana V. K., který byl také na místě přestupku ztotožněn, a který následně dne 14. 8. 2015 do formuláře „Potvrzení o převzetí kauce“ vlastnoručně uvedl, že skládá kauci ve výši 50.000 Kč za řidiče J. O. Pan K., jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. zajisté ví, komu svěřil, a kdo řídil jeho vozidlo, a také by stěží složil kauci za pana O. ve výši 50.000 Kč (což stvrdil svým podpisem), kdyby se skutečně nejednalo o osobu obviněného p. O. Žalovaný konstatuje, že obhajoba obviněného založená na tvrzení, že dne 7. 8 2015 vozidlo v Brně na ul. Rakovecká neřídil, neuvěřil a také ji vyvrátil. Z tohoto pohledu se také navrhované výsledky svědků, mající prokázat účast obviněného v Pasohlávkách dne 7. 8. 2015 ve 23:05 hod., jeví jako irelevantní.

Odvolací orgán má na základě podkladů obsažených ve spise (především z pořízeného videozáznamu z místa přestupku) též za bezpečně prokázané, že J. O., jako řidič motorového vozidla tov. zn., byl dne 7. 8 2015 ve 23:05 hod. v Brně, na ul. Rakovecká (ve směru od hradu Veveří k obci Nové Dvory) v křižovatce ul. Rakovecká a odbočky do obce Nové Dvory zastaven PČR a na výzvu policisty se opakovaně (2x) odmítl podrobit vyšetření ke

zjištění, zda při řízení uvedeného vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Jak důvod odmítnutí uvedl, že se nepodrobí, neboť to nemá zapotřebí, neboť nic neužívá. Všechny okolnosti relevantní pro rozhodnutí o vině, tj. že obviněný byl řidičem vozidla a jako řidič vozidla byl vyzván oprávněnou osobou k podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem a tomuto vyšetření se odmítl podrobit, ač toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví; tak byly v řízení zjištěny bez důvodných pochybností, ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Zjištěný skutkový stav byl správně kvalifikován jako porušení ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích a spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona.

Také řízení motorového vozidla, aniž by měl obviněný u sebe řidičský průkaz, bylo obviněnému řádně prokázáno, když tento při silniční kontrole hlídce PČR tento nepředložil s tím, že jej u sebe nemá.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud v Brně se ztotožňuje se stanoviskem žalobce v tom, že za tím nebylo nájisto postaveno, že pachatelem přestupků, které jsou kladeny za vinu žalobci, se tento dopustil.

Je zřejmé, že správní orgán I. stupně i žalovaný při vydání rozhodnutí vzali jako podklad zjištěného skutkového stavu a tedy dospěli k závěru, že pachatelem uvedených dvou přestupků je žalobce, policejní spis, tj. listin v něm založených a videozáznamu, který je také součástí policejního spisu. Žádné jiné důkazy v přestupkovém řízení prováděny nebyly.

Z těchto listin, ale i z videozáznamu vzal soud za prokázané toto:

Jednoznačně je prokázáno, že dne 7. 8. 2015 v 23:05 hod. bylo kontrolováno vozidlo, jehož provozovatelem byl V. K., narozený Policií bylo zjištěno, že tento muž seděl jako spolujezdec, nebyl tedy řidičem vozidla. Řidičem vozidla byl muž, který dle skutečností zaznamenaných na videozáznamu se představil jako J. O., narozený

Z listinných podkladů založených ve spise policie pak vyplývá, že uvedený muž neměl u sebe řidičský průkaz, ale nepředložil ani občanský průkaz. Jeho totožnost byla policií zjišťována z centrální evidence obyvatel, kde byla porovnána fotografie s podobou muže, který uvedené vozidlo v době kontroly řídil, a policie došla k závěru, že se jedná o totožného muže, tedy muže, který se představil jako J. O., narozený

Magistrát města Brna, když zahájil přestupkové řízení, toto oznámil muži jménem J. O., narozený V oznámení o zahájení správního řízení bylo sdělováno, jakých přestupkových jednání a kdy se měl jmenovaný dopustit, jaké právní předpisy měl porušit a byl současně předvolán k nařízenému ústnímu jednání na den 16. 11. 2015, toto se pro omluvu jeho právní zástupkyně odročilo na další termín, a to na den 10. 12. 2015. K tomuto jednání se dostavil muž jménem J. O., narozený, č. OP, společně s právní zástupkyní. K nahlédnutí předložil svůj občanský průkaz, z něhož byla zjištěna jeho totožnost. Žalobce u jednání uvedl, že on se žádného protiprávního jednání dne 7. 8. 2015 v 23:05 hod. nedopustil, na videozáznamu není on, v uvedenou dobu se nacházel na Mušovských jezerech, v kempu v Pasohlávkách, neví vůbec, co je to za vozidlo, on sám žádné vozidlo nevlastní a rodiče mají vozidlo Ford a Škoda.

U tohoto jednání navrhl výslech čtyř svědků, kteří s ním byli v kempu v Pasohlávkách, jejichž adresu pak sdělil 18. 12. 2015 a dále navrhoval výslech policistů, kteří ho obvinili z uvedených dvou přestupkových jednání.

Správní orgán žádné důkazy již neprováděl (tedy kromě důkazů v policejním spise) a vydal 19. 1. 2016 rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně i žalovaný pak dospěli k závěru, že pachatelem obou přestupků byl žalobce J. O., narozený, přičemž měli toto za prokázané z policejního spisu, navíc žalovaný uvedl, že žalobce byl ztotožněn z předloženého občanského průkazu, když jeho ztrátu či odcizení nenahlásil a navíc sdělili, že pokud jde o zachyceného muže na videozáznamu, při porovnání s fotografií z evidence obyvatel je zřejmé, že se sice jedná na videozáznamu o muže hubenějšího, podrobnějším zahleděním do jeho tváře se však dá zjistit, že jeho rysy např. nos, ústa či obočí jsou stejné, takže se dá najisto postavit, že muž zachycený na videozáznamu a muž vyfotografovaný v evidenci obyvatel je jeden a tentýž člověk.

S touto skutečností se však soud neztotožňuje, a to z následujících důvodů.

Když bylo zastaveno uvedené vozidlo, muž, který seděl za volantem tohoto vozidla, se neprokázal policii vůbec žádným dokladem totožnosti, tzn. občanským průkazem, pasem či řidičským průkazem a policie pouze podle toho, co řidič řekl, tedy že se jmenuje J. O. a je narozený, tohoto muže ztotožnila z centrální evidence obyvatel a z přiložené fotografie srovnala podobu muže za volantem, resp. to, co bylo natočeno na videozáznamu, tedy tvář řidiče a dospěla k závěru, že se jedná o jednoho a téhož muže.

Soud však má za to, že toto nebylo zatím najisto postaveno, když žalobce tvrdí, že on vozidlo neřídil, na místě, kde byl řidič vozidla, se nenacházel, když v uvedenou dobu se nacházel v autokempu Pasohlávky na Mušovských jezerech a toto chtěl dokládat výpovědí čtyř svědků, kteří tam s ním v uvedenou dobu byli, a dále navrhoval výslech policistů, kteří přestupková jednání šetřili.

Soud má za to, že z videozáznamu není najisto postaveno, že řidičem vozidla, který byl dne 7. 8. 2015 kontrolován policií, by byl skutečný J. O., narozený

Soudkyně si sama několikrát přehrála uvedený videozáznam, který je v současné době starý zhruba dva roky a porovnála podobu žalobce, který se zúčastnil soudního jednání dne 25. 10. 2017 s podobou na videozáznamu

Pohledem na muže zachyceného na videozáznamu při srovnání s mužem, který se zúčastnil jednání u Krajského soudu v Brně, se dle názoru soudu nedá s jistotou říci, že se jedná o jednoho a téhož muže, spíše se soudu jeví, že se jedná o muže jiného, zvláště když řidič nebyl policií ztotožněn žádným dokladem totožnosti v době, kdy byl policií 7. 8. 2015 kontrolován.

Soudu se jeví, že se jedná o dvě různé podoby, tedy rozdílné muže.

Za této situace, zvláště když s řidičem při policejní kontrole ve vozidle jel jako spolujezdec i pan V. K., který byl policií ztotožněn, a který 14. 8. 2015 za řidiče měl zaplatit kauci 50.000 Kč, když tento uvedl, že platí za řidiče J. O., má soud za to, že nebylo provedeno ze strany správního orgánu I. stupně či žalovaného dostatečné dokazování ke ztotožnění řidiče, kterému jsou kladeny za vinu dva přestupky.

Přinejmenším měl být vyslechnut pan V. K., ale také svědkové, jejichž jména, příjmení i adresy žalobce uváděl, a kteří s ním měli dne 7. 8. 2015 trávit čas na Mušovských jezerech, ale také měl správní orgán vyslechnut oba dva policisty, a to pprap. Pavla Jurku i nstržm. T. S., kteří sepisovali úřední záznam ze dne 8. 8. 2015 a řidiče kontrolovali. Svědkové, kteří měli „údajně“ trávit čas s žalobcem dne 7. 8. 2015 na Mušovských jezerech, se měli k této skutečnosti vyjádřit, tedy měli být vyslechnuti k tomu, zda uvedený den se společně s ním žalobce na Mušovských jezerech nacházel, a pokud ano, zda i v době 23:05 hod. a dále, dále měli být ve věci vyslechnuti oba policisté k tomu, jak byl ztotožněn stavěný řidič vozidla a z čeho usuzují, že se najisto jednalo o muže jménem J. O., narozený a dále měl být vyslechnut k věci i pan V. K., který měl být spolujezdcem řidiče dne ve 23:05hod. Ten měl být vyslechnut k tomu, zda skutečný řidič byl pan J. O., narozený, zvláště když žalobce tvrdí, že pana K. a uvedené vozidlo vůbec nezná a také ke skutečnosti, zda skládal kauci skutečně za muže jménem J. O., narozený a tito dva muži, tedy pan J. O. a pan V. K., měli být u jednání před správním orgánem konfrontováni.

Teprve po takto provedeném dokazování dle názoru soudu bylo možno najisto postavit, zda přestupkových jednáních, které jsou kladeny žalobci za vinu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného, se dopustil skutečně J. O., narozený, či zda se jedná o jiného muže, který se pouze za pana J. O. vydával, neboť pan J. O., narozený tvrdí, že muže zachyceného na videozáznamu vůbec nezná, a že se někdo, kdo žalobce zná, za něho pouze vydával.

Krajský soud v Brně uzavírá, že dospěl k závěru, že dosud nebyl zjištěn skutečný stav věci tak, aby bylo možno najisto postavit, že přestupkových jednání dne 7. 8. 2015 ve 23:05 hod. se dopustil skutečný J. O., narozený

Proto soud rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem soudu, který je takový, že před vydáním nového rozhodnutí, pokud žalovaný nedospěje k jinému závěru než dosud, je třeba provést dokazování směrem, který soud shora uvedl a teprve po náležitém zjištění skutkového stavu věci bude možno vydat nové rozhodnutí, neboť musí být postaveno najisto, pokud žalovaný setrvá na svém názoru, že pachatelem obou přestupků ze dne 7. 8. 2015 je J. O., narozený ...

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Ve věci měl úspěch žalobce, proto mu náleží náhrada nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek 3.000 Kč a dále v souladu s vyhl. č. 177/196 Sb. náklady právního zastoupení advokátkou za čtyři úkony právní pomoci (převzetí a příprava věci, žaloba, replika, účast u jednání) ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní pomoci, k tomu 4x 300 Kč hotové výdaje, vše zvýšeno o 21% daně z přidané hodnoty, když zástupkyně žalobce doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.

Za správnost vyhotovení:
B. K.

samosoudkyně